

Szabó Endréné, óvodai szakértő
Budapest

Hol volt, hol nem volt....¹

„Nincs nagyszerűbb dolog annál, amikor a kisgyerek issza minden egyes szavát a mesélőnek, és képzelete elindul abba a csodás világba, amit együtt teremt meg azzal, akinek a meséjét hallgatja.”

(Lázár Ervin)

A Konth Miklós utcán innen, a Temető utcán túl, áll, ha nem is egy kacsalábon forgó palota - óriási fehér épületben, egy tizenegy csoportos óvoda, - örökzöld növények, aransárga lombjukat hullató fák árnyékában, homokozók, csúszdák, mászóakák és hinták között. Az udvarán nem mézeskalács házikóval, hanem fából készült, barnára festett babaház félével.

Tágas terekkel, kuckókkal és vidám gyermekzsivajjal hívogat a Méhecske csoport. Felhangzik a játékelrakásra hívogató rigmus:

„Kis állat a hangya, de nagy a szorgalma, szorgalmas a méh is, ilyen leszek én is.”

Szorgos kezek munkálkodnak. Nagy a nyüzsgés, mozgás. Láthatóak, kivehetőek a rendrakással kapcsolatos zajok: koccannak a fakockák, a kosárnyi autók, a színes műanyag állatok. A babák, a királylány jelmezek, a papírtéglák, az építő - és társas játékok az idő múlásával mind megtalálják a helyüket. Itt bizton állíthatom, nem kell tartanunk attól, hogy „világgá mennek” a csoport játékeszközei, mint Berg Judit „Rendrakós” meséjében. Azért dolgozunk közösen és ilyen lelkesen valamennyien, hogy elkezdődjön a mese!

Tudatosan, nagy gonddal alakítjuk a mesélés, verselés rituáléját, a hely állandóságát és a befogadásra alkalmas nyugodt hangulatot. Minden gyerek elhelyezkedik a mesepárnáján. Egyre kevesebb a neszezés, a mocorgás, már csak a figyelő, a kíváncsi gyermekszemek csillognak.

Kezdődik a mese: **Erdőszélen, erdőszéli tölgy tövében volt egy ház....** (Csukás István: Sün Balázs)

Az első alkalommal szemléletes bemutatással törekszünk az irodalmi alkotás hangulatának, dinamikájának érzékeltetésére, a vihar kitörését ritmushangszerrel fokozzuk. A mese végén aztán

¹Az írás, a „Legmesésebb óvónő” különdíjban részesült a Családinet. hu „Keressük a legkreatívabb óvónőt!” pályázatán.

feszült csend következik, majd felhangzik az együttes kívánság: „*Meséld el, még egyszer!*” És újra kezdődik, majd folytatódik a hét süntestvér története. Nap, mint nap olyan helyzeteket teremtünk, amelyekben a gyerekek magyarázat nélkül átélnek a mesék, versek varázslatos világát, általános mondanivalóját.

A következő napokban a mese többszöri átélését, a mese feldolgozását a barkácsolással, bábjátékkal és drámajátékkal segítjük. Ilyenkor szárnyalhat igazán az emberi és a gyermeki fantázia.

”*Milyen is lehet egy kalyiba? Miből készítsük a sünöket?*” Az udvaron sok-sok lehullt színes levelet gyűjtünk. Van, aki otthonról is hoz egy marékot. Az eszköztárban már második éve fontos helyet kapnak a természetes és újrahasznosítható anyagok. A külső világ tevékeny megismerése közben a gyerekek az őszi zöldségfélékről szereznek tapasztalatokat. Összekapcsolódnak a tevékenységek és a gondolatok: **elkészülnek a sünök és a díszletek**. Kezdődhet az önfelelt játék, a halandzsálás, a mesélés. Természetes módon fejlődhet az önálló mesemondás. Gyakran felcsendült a furulya hangja, közösen dudorásztuk, énekeltük a „**Szúrós gombóc jár a kertben**” (Gryllus Vilmos) kezdetű gyermekdalt.

Ahogy teltek - múltak, a napok egy ötlettől vezérelve arra gondoltunk, mi lenne, ha ez az irodalmi élmény, képalkotásban, egyéni módon is megjelenne? Tervezhetnek maguknak egy SÜN BALÁZSOS könyvecskét. A felvetést tett követte. A fiúk és a lányok színhasználatában megjelentek kedvenc színeik, formáik, az egyszerű vonalakkal megrajzolt, vagy díszített képek.

Egyszer te is légy vendégünk!

